

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΡΒΕΡΗΣ

Zωστά σύννεφα

ΚΕΔΡΟΣ

$\Sigma \eta \mu \varepsilon i \omega \mu \alpha$

‘Η ποιητική συλλογή του Γιάννη Βαρβέρη *Zωα* στά σύννεφα βρέθηκε στά κατάλοιπά του έτοιμη πρός έκδοση.

**’Επάνω σέ καρό τραπεζομάντιλα
μέ κοῦπες τοῦ καφέ ἀχνιστές
παιζουν χαρτιά στή λέσχη τους συχνά τά ζῶα
συχνά τά βρίσκουνε μπαστούνια.**

”Οταν καμιά φορά ή նαινα βαρεθεῖ
ἀκούγονται οἱ σειρῆνες της
καὶ τότε ἀγέρωχη μέ τό σπαθί της παίρνει
πάλι καὶ πάλι τή νεκρή παρτίδα.

Γελάει χαριτωμένα καὶ σέ λίγο
ξαναμοιράζει σέ օσους ζωντανούς
τήν ՚δια τράπουλα.

Στήν Πάρνηθα ἀνεβαίνοντας
μιά μασκωτίσα εἶχαμε
τήν ἀλεπού τή Μάρω
τά φῶτα δέν τήν ἔνοιαζαν
στή μέση σουλατσάριζε τοῦ δρόμου
κάποιος τήν πάτησε μπορεῖ
μά ξαναβγῆκε φουντωτή
φροντίδι Δασαρχείου
χρόνια καί χρόνια Μάρω
πού δέ φοβήθηκε τό Χάρο
στούς φυσιοδίφες λέει καί τί νά κάνω
κάνω κι ἐγώ ὡσάν τόν πελεκάνο
τόν ξάδελφό μου Πέτρο τῆς Μυκόνου.

Ταν ἔνα μεγάλο ἀρπακτικό
ἀιτός ἦ κόνδορας
μπῆκε μιά μέρα ἀπ' τ' ἀνοιχτό παράθυρο
καὶ τώρα ὅλο κοιτάει μέ θλίψη τό κλουβί
καὶ ὅσο πάει κελαηδάει γλυκύτερα
ἔτσι μιά μέρα πέθανε τ' ἀηδόνι.

Oi ζέβρες εῖν' τρελά πουλιά.
'Ισόβια τρέχουν τρέχουν
ἀνάποδα ἀπ' τό δρόμο
πού ἐκ γενετῆς τούς δείχνει
τό ίδιο τους τό δέρμα.

Δέν εἴμαστε ἀποδημητικά πουλιά
ἀφῆστε τούς ρομαντισμούς
δέ θά ξαναγυρίσουμε ποτέ¹
γιά μᾶς δέν ἔχει ἐδῶ οὕτε φύχουλο
εἴμαστε ἀπλῶς ἵπτάμενοι
οἰκονομικοί μετανάστες.